

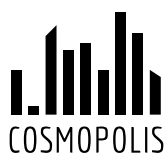
BAL KHABRA

Volná jízda

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

BAL KHABRA

Volná jízda

Přeložila Eva Kadlecová

Copyright © 2025 by Bal Khabra

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Eva Kadlecová, 2026

ISBN 978-80-271-6107-2

*Pro všechny, kdo se museli dávat dohromady,
i když dílky do sebe už dávno nezapadaly.*

PLAYLIST

SEX, DRUGS, ETC. | Beach Weather
MAKING THE BED | Olivia Rodrigo
IN THE FLESH? | Pink Floyd
I KNOW? | Travis Scott
THE GREATEST | Billie Eilish
MIRRORBALL | Taylor Swift
BACK TO BLACK | Amy Winehouse
WONDERING WHY | The Red Clay Strays
LAY ALL YOUR LOVE ON ME | ABBA
COLD | Chris Stapleton
THE WALLS | Chase Atlantic
SPORTS CAR | Tate McRae
I WANNA BE YOUR SLAVE | Måneskin
STARRY EYES | The Weeknd
NOTHING'S GONNA HURT YOU BABY | Cigarettes After Sex
THE SPINS | Mac Miller and Empire of the Sun
COMING DOWN | The Weeknd
SOMETHING THAT I WANT | Grace Potter
IMPERFECT FOR YOU | Ariana Grande
BLOOM | The Paper Kites

1 | DYLAN

„MÁŠ POZITIVNÍ TEST na drogy.“

A sakra.

S telefonem ještě na uchu nechám hlavu spadnout na volant. Cítím, jak mě do čela tlačí jeho studený potah, a bojuju s nutkáním mlátit o něj hlavou tak dlouho, dokud nezapomenu všechno, co se podělalo od chvíle, kdy jsem včera vkročil do kampusu.

Dalton University oficiálně zahájila další semestr. Výuka sice začne až za pár dní, ale hokej už se rozhodně hraje. Na rozdíl od koučů v jiných školách si náš trenér Kilner nepotrpí na dlouhý úvody a naopak je rozhodnutý nemarnit vzácný čas čímkoli jiným než tréninkem. Někdy si ho představuju, jak se každý ráno budí zbrocený studeným potem a hned obsedantně kontroluje, jestli pořád ještě drží rekord v největším počtu po sobě jdoucích výher ve Frozen Four.

Takže když v šest ráno uslyším z telefonu tuhle zničující zprávu z úst Vika Chopry, třetáka, co se chystá na medicínu, zděsím se tak, že mě to probere i z kocoviny. Z kocoviny, kterou bych hlavně vůbec neměl mít.

Vik dělá dobrovolníka v univerzitní nemocnici, takže o všem z univerzitního sportu, co souvisí se zdravím, ví jako první. Vloni byl jedním z čekatelů na přijetí do Kappa Sigma Zéta a byl jsem to já, kdo mu pomohl, aby se do našeho bratrstva dostal. Takže tenhle telefonát byl evidentně jeho způsob, jak se mi za to odvděčit.

Přiznávám, že před tejdnem na mejdanu, kterej se konal těsně před předsezonníma drogovýma testama, nechyběly zpocený

těla, chlast ani oblaka marihuanového kouře. Typická vysokoškolská párty – i když já osobně už jsem zažil mnohem divočejší večírky –, ale nepamatuju si nic víc než ty dvě holky, jedna byla brunetka a druhá měla růžový vlasy, a obě trvaly na tom, že musím vidět jejich ložnici. Bylo to skvělé, jako ostatně vždycky, když jsem u toho já, akorát jsme toho v noci moc nenaspali. Asi proto jsem se vzbudil až odpoledne, se sluníčkem na ksichtě a zápěstím otlačeným od pout.

Říkám, že mám trochu výpadky, ale asi je pro mě lepší, že si přesně nevzpomínám, jak hrozně jsem se tam zbořil a jestli jsem si pochutnal i na něčem lepším než na pivu a whisky. No, evidentně jo.

Co si naopak pamatuju *velmi živě*, je rozhovor, kterej jsem měl ten den s rodičema těsně předtím, než jsem vyšel z domu. Zavěsil jsem v půlce věty a v tu chvíli mi náš zástupce kapitána Tyler Sampson napsal o tom mejdanu. Kdybych nebyl tak rozhozený z toho telefonátu, snad bych v sobě našel dost rozumu, abych jeho pozvání odmítnul. Fakt, že jsem byl ochotnej jít na párty Yalu, jsem měl brát jako první známku, že tenhle zimní semestr pro mě nezačíná dobře.

„Můžeš s tím něco udělat?“ zeptám se.

Jinými slovy: *Zkus to stopit.*

Vím, že toho od Vika nechci málo, když vezmu v úvahu, že je tu na stipendium a že v našem bratrstvu předsedá charitativní komisi. Taky organizuje sbírky a dohlíží na večírky bratrstva – to všechno čistě jen z dobroty svého srdce. Je to takovej ten typ, kterému můžete dát pohlídat svůj drink. A já zase ten typ, co vám ho mezitím vychlastá. Prostě je svatej. Naopak jeho sestra... No, řekněme, že ona je důvod, proč se v šest ráno nacházím na parkovišti před kolejemá Iona House. Ale o tom mu nebudeme vykládat.

„Hele, víš, že bych pro tebe udělal cokoli, D,“ vzdychne nešťastně

Vik, „ale taky víš, že i neprůkaznej test vzbudí pozornost. V každým případě by e-mail dostal tvůj trenér i sportovní ředitel.“ Ozve se cvakání klávesnice. „Můžu zatím ty výsledky aspoň nechat nezveřejněný a uvidím, jestli něco nevymyslím.“

„Vážím si toho, kámo. Dej vědět.“ Zavěším a položím mobil na středovou konzoli auta. Jestli se ty výsledky dostanou ven, jsem v hajzlu. Že mě v minulým měsíci draftoval New York, nebude znamenat nic, protože ještě nemáme podepsanou smlouvu. Nic vás nedokáže vrátit zpátky do reality tak spolehlivě jako pozitivní drogový test.

Když odjíždím od Iona Housu, sluníčko teprve stoupá na oblohu. Večer mě Mehar, Vikova sestra, pozvala na zahajovací večírek jejich skokanskýho týmu. Sdělila mi, že jí připomínám Nicoláse Vásqueze, což je hráč kopaný, kterým je úplně posedlá. A neměl jsem nejmenší problém doprovodit ji na kolej, když to chtěla. Akorát vyšlo najevo, že Nicolás ji zase až tolik nezajímá, když mi bloudila rukama po těle a držela mě nohama kolem pasu.

Jakmile vkročím na barák hokejistů – bydlím mimo kampus, protože u bratrstva bydlet odmítám –, najdu Kiana ležet na břiše na podlaze obýváku. Na konferenčním stolku má misku rozmočených pšeničných vloček a otevřenou učebnici.

S Kianem Ishidou jsme kamarádi od druhý třídy. Tenkrát to byl zamlklejovej kluk, co se čerstvě přistěhoval z Japonska do Connecticutu ke svý tetě. Od tý doby jsme spolu byli po škole tolikrát, že se to nedá spočítat, a na Dalton jsme se oba dostali s odřenejma ušima.

Včera jsme si svatosvatě slíbili, že tohle byla naše poslední párty a že tenhle semestr nebudeme blbnout. Poslední semestr byl brutální, protože kouč Kilner náš celou sezonu mučil za ten bordel, co u nás na kampusu udělali kluci z Yalu, poté co jsme je sem pozvali na večírek. A tak Kian sice včera v noci stál na stole a vyřvával

karaoke klasiku, ale přesto ráno vykopal svůj kocovinou zmožených zadek z postele, aby dohnal přípravu na nadcházející semestr.

„Co děláš?“ zeptám se ho.

„Ležím na zemi.“ Jeho slova tlumí perskej koberec.

„Ten koberec je špinavej.“ Byl tu ještě předtím, než jsme se na barák přistěhovali, a všechny akce, který jsme tu od té doby uspořádali, jeho čistotě rozhodně neprospěly.

„To já taky,“ odpoví. Pak sebou škubne, vyskočí a začne šátrat po telefonu. „Neprošvih jsem studijní skupinu?“ Když zjistí, že má ještě dost času, hlasitě si oddechne.

V kuchyni se mrknu do lednice, i když předem vím, že je to pohřebiště pochybných zbytků. Poloprázdný sklenice s omáčkama, mlíko, okoralej kus chleba a divnej pomerančovej džus.

Kian vejde do kuchyně za mnou. „Jak to, že jsi vzhůru tak brzy? Trénink je až odpoledne. Ale Sebastian a Cole už jsou na staďáku. Nechtějí riskovat, že Kilnera naštvou.“

Tím se vysvětluje, proč nikde nevidím naše zbylý dva spolubydlicí a novopecený čtvrtáky. V tomhle semestru barák působí hrozně prázdně. To proto, že náš předchozí kapitán Aiden Crawford a obránce Eli Westbrook odešli hrát na velkou scénu. Kdybychom já a Kian poslední čtyři roky neflákali školu a automaticky nepočítali s tím, že nás taky draftujou, jsme tam teď s nima. Ale místo toho jsme tu zůstali a musíme dodělat poslední semestr, protože *free agency* jsme odkládali pro případ, že by draft nakonec vyšel podle našich představ. On naštěstí vyšel, ale stejně jsme tady a doděláváme si školu, než si nás zavolají příští rok.

„Akorát se vracím domů.“ Dopiju zbytek pomerančovýho džusu z krabice. Byl bych idiot, kdybych Kianovi vykládal, že jsem si možná právě posral celý život a kariéru. Ten kluk je posedlej napravováním průšvihů jinejch lidí, a to je zrovna teď to poslední, co potřebuju.

„Byl jsi s Crystal? Včera jste se k sobě nějak měli.“

Nepamatuju si ani Ň, až na to, že jsem se probudil vedle někoho, kdo se rozhodně nejmenoval Crystal. Jen si vybavuju živý obrázky Kiana, co ze sebe strhává tričko, protože začalo hořet, a pak všech ostatních, jak skáčou do bazénu. To asi vysvětluje, proč mám na sobě cizí tričko. Zřejmě jsem si byl taky zaplavat.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se, když dlouho neodpovídám.

Sleduje mě jako jestřáb a čeká, až mu nějak vysvětlím, co dělám doma tak brzy. Pravda je, že když mi přišla zpráva od Vika, ať mu zavolám, vykradl jsem se z Iona Housu a nasedl do auta.

„Proč bych bejt neměl?“

„Jen se ptám,“ pokrčí rameny. „Mimochodem, tohle ti přišlo.“ Kian mi podá bílou obálku, a sotva na ní uvidím snobskej rodovej erb Donovanů, mám chuť ji zmačkat do koule a zahodit.

„Dík,“ zamumlám.

„Vypadá to nóbl. Co je to?“

Bezděky zatnu čelist, když si vzpomenu na ten videohovor z minulýho týdne, kde se oba moji rodiče usmívali – máma slabě a unaveně, táta uměle – a mačkali se na displeji jeden k druhýmu, jako by se tý blbosti fakt snažili uvěřit. Žvanili o tom, že začnou znova, že rodina bude zase taková jako dřív, jako by se nic nestalo. Zavěsil jsem dřív, než to stihli dopovědět.

Jak tam máma mohla sedět a dělat, že zapomněla na všechny ty bezesný noci, na dny, kdy nemohla ani jíst, na to, jak jsem ji musel nutit do jídla a připravovat ho i pro svou mladší sestru Adu, protože ona se na ni nedokázala ani podívat?

„Nic důležitýho.“ Zamířím do svýho pokoje, než mi položí milion dalších otázek. Zahodím obálku na stůl. Přistane za rámečkem s fotkou, kde jsem já a Ada na naší poslední soutěži sportovních dvojic. Společnej čas trávenej krasobruslením jsme milovali, dokud nám nedošlo, že na soutěže už se chodí dívat jen máma.

Jdu rovnou do sprchy, nemůžu se dočkat, až ze sebe shodím ty hadry flekatý od piva a smrdící trávou. Můj pokoj není nic extra, ale sprcha, to je moje svatyně. Když se Aiden dostal na Dalton a jeho prarodiče mu koupili tenhle barák, neváhal a nabídnul nám všem bydlení, a to úplně zadarmo, ačkoli já jsem mu mockrát opakoval, že budu klidně platit nájem. Jsem mu za to vděčnej, zvlášť od té doby, co jsem technicky vzato aktivním členem bratrstva Kappa Sigma Zéta.

Nebyl to zrovna můj plán, ožrat se hned během náborového týdne tak hrozně, že jsem se do bratrstva víceméně náhodou přihlásil a byl okamžitě přijat. Naopak Kian o členství usiloval, ale nedostal se tam. Pak jsem to měl na talíři ještě kolik neděl.

Vlezu pod sprchu, namočím si vlasy, a když si je umeju, napěněný šampon mi stéká po těle. Dunění v hlavě, způsobený Vikovou zprávou, pozváním od rodičů a včerejším lehkomyšlným pitím, s každou otočkou vodního víru nad odtokem trochu polevuje. Tohle je jediný místo, kde můžu volně dýchat a aspoň předstírat, že mám svůj život pod kontrolou; ještě nikdy nikdo tady nebyl se mnou, a přesně tak mi to vyhovuje.

Než se stihnu oblíknout, ťuká mi na dveře Kian. „Trénink začíná dřív!“ volá na mě. „Počkám v autě.“

x x x

DO TUPOSTI MÝ KOCOVINY se zabodne ostrej zvuk koučovy písťalky. „Vám to připadalo jako hra týmu v první divizi? Pro boha žívýho, ten zatracenej dorost hrál dneska líp než vy!“

„Abysme byli fér, náš dorost je hodně dobrej,“ poznamenám.

„Měl byste nám trochu zvolnit tempo, trenére. Zrovna jsme se vrátili z letní pauzy. Vždyť víte, jak to je,“ mrkne Kian, dojede ke Kilnerovi a šťouchne ho do břicha.

Kouč už asi není tak rychlej, jak bejval, ale ve hře jednoho na jednoho by s přehledem porazil každého z nás. Kianovu drzost ignoruje. Naše pravý křídlo může mluvit o štěstí, že mu za ty kecy nezlomil ruku.

„Máte před sebou fůru práce, takže chci, abych na příštím tréninku nepoznal, že jste se celý léto flákali. Váš novej kapitán na to dohlídne, dobře, Dylane?“

He? „Chcete říct *Tylere*, ne?“

Tyler Sampson, náš náhradní kapitán po Aidenově odchodu, zavrtí hlavou. Přestože jsem se Sampsonem strávil tohle léto skoro každý den, naše rozhovory se jen vzácně týkaly něčeho jinýho než společnýho chlastání. Bylo to prostý. Ožrali jsme se jako hovada a druhý den začali nanovo.

„Já jako kapitán končím,“ oznámí a všichni ztichnou. „Chystám se na práva, takže času je málo. Nebyl bych kapitán, jakýho tým potřebuje. A ve volbě kapitána jsme si odhlasovali tebe.“

Ve volbě? Kdy jsme proboha volili kapitána?

„Kdo volbu prošvihl, přišel i o právo na demokracii,“ dodá kouč.

Kian se rozjede pozadu a šťouchne do mě. „Pamatuješ na oslavu Aidenovejch narozenin v minulým semestru? Druhej den jsi nebyl na tréninku. A to jsme právě volili kapitána.“

Jen při vzpomínce na ten večer se ve mně všechno sevře. Byl únor. Volala mi máma a plakala kvůli tátovi. Že s ní nikdy není doma a že ona už toho má dost.

Otočím se na kluky. Zírají na mě, jako že je tohle úplně normální situace, a pak mi dojde, že většina těch idiotů je taky v bratrstvech. Ve snaze zapojovat se víc do týmu i do bratrstva jsem si pár z nich vzal pod křídlo. Chodili se mnou cvičit na moje sólo tréninky, ale takhle jsem to rozhodně nemyslel. Bejt pro ně nějaký bláznivej mesiáš.

„Přivítejte svýho novýho kapitána Dylana Donovana.“

Nad ledem se rozlehne houkání a pokřiky, ale já to ještě nestihl zpracovat. *Kapitán?* To kruci ne!

„Trenére, to nemůžete myslet vážně.“

„Já do volby kecat nemůžu. Tví spoluhráči to tak chtěli. A vzhledem k tomu, že příští rok půjdeš do New Yorku, jenom ti prospěje, když se konečně naučíš trochu toho vedení a kázně.“

Zdá se mi, že budu zvracet. Jeho slova jsou jako špendlík zapíchnutej do už splasklýho balonku.

„Nemám na vybranou?“

„Je čas zabrat, Donovane. Konec blbostí.“

Musím mu povědět o tom testu. Musím mu říct... No jo, ale co vlastně? Vždyť jedna moje část pořád doufá, že to Vik nějak zařídí a já z tohohle průšvihů vyvážnu.

„Nový útoky budou sestaveny do příštího tréninku. Můžete jít,“ zakončí Kilner.

V šatně kluci skandují „Double D!“, až toho na mě začíná bejt skoro moc. Svlíknu ze sebe výstroj, dívám se na dres a cítím, jak ve mně bublá frustrace. Jo, byly časy, kdy jsem si představoval, jak je na něm vyšitý kapitánský C. Ale tenhle sen se rychle rozplynul, když mě postupně všichni komentátoři i rozhodčí označovali přívlastky jako *bezohledný*, *neukázněný* a *impulzivně agresivní*.

Kian ke mně přijde s rozpačitým úsměvem. „Já tě volil ze srandy.“

„No, tak tvoje blbá sranda je teď moje realita.“

Svalí se na lavičku vedle mojí skříňky. „Je to jen jeden semestr. Nemůže to bejt tak hrozný.“

Už je toho na mě fakt moc. Převlíknu se a zamířím do Kilnerovy kanceláře. Po cestě míjím kluky, který mi blahopřejou. Ale když už se chystám vtrhnout do dveří, zarazím se.

Kilnerův zklamanej výraz je úplně to poslední, co bych chtěl vidět. Nemůžu mu teď říct, proč to s tím kapitánstvím není dobrej nápad. Aspoň dokud nějak nevyřeším to s tím drogovým testem.

Otočím se, odejdu od jeho dveří a srazím se s Kianem. Ten mě vtáhne zpátky do reality, kde nikdo neví, jak hrozně jsem to podělal. Aspoň zatím.

Zvedne pohled od mobilu. „Já vím, že jsme slíbili, že budeme sekat dobrotu,“ zašeptá, „ale Beta Fí dneska pořádá mejdan.“

Neměl bych to dělat. Rozhodně ne s tím, co všechno je v sázce. Ale co, tenhle problém hodlám řešit až zítra.

„Počítej se mnou,“ řeknu mu.

2 | SIERRA

DOPADNU HLAVOU NA LED a ještě uslyším zapraskání vlastní lebky, než se mi zatmí před očima.

Chaosem proniká panický křik mojí mámy, její hlas se mísí s kaskadami zvuků kolem. Brusle jsou těžké, jako by byly z olova. Ležím na ledě bez hnutí a celé tělo mám divně necitlivé. Svět mi proniká do vědomí a zase z něj vypadává. Chvillemi vnímám neúnavné, pronikavé kvílení sirény.

„Sierro.“ Něco mě vytrhává ze tmy mé noční můry, jako když prorazím hlavou hladinu zmrzlého rybníka. Můj dech přichází v hvízdavých, mělkých poryvech, jako by se dral z pasti mých rudě strakatých vzpomínek.

„Sierro.“ Důvěrně známý hlas mě přitáhne zpátky do reality. Následuje ho chladivý dotek na mém krku a něco mě vleče do polohy vsedě. „Jsi v pořádku, už je po všem. Jsi v bezpečí.“

Jsi v bezpečí.

Ta slova se divně rozléhají, přehlušuje je zvonění v mých uších, které řve hlasitěji než sirény, co tu byly ještě před chvílí. Otevřu oči, posadím se v posteli a uvidím svůj pokoj zalitý měkkým žlutým světlem stolní lampičky.

Scarlett sedí vedle mě, třešňově červené vlasy stažené do dvou volných copů, a tiskne mi zezadu na krk pytlík s ledem. Z něj se mi po páteři rozkutálí kapka ledové vody a vytáhne mě ven ze světa v mé hlavě. Přitáhnu si kolena k hrudi, pokrývka se sune s nimi, až si o ně můžu opřít hlavu.

„Promiň,“ zaseptám a snažím se soustředit na dýchání.

Dýchání. Něco tak automatického, ale já si to stejně musím

připomínat. Je to ubohé. Takhle se poslední tři dny, tedy co jsme se přistěhovaly do kampusu, probouzím každou noc. Většinou se nějak vzpomínám sama, ale dneska mě asi Scarlett přes slabé stěny slyšela.

Podává mi sklenici vody. Roztřesenou rukou si ji vezmu a vypiju až do dna. Šíří ve mně slabý teplotní šok a pomalu uvolňuje strnulost mého těla.

Scarlett mě pohladí po zádech a na ruce jí zacinkají přívěsky na náramku. „Jsi nervózní z dneška?“

Dalton University leží v Hartfordu ve státě Connecticut, tedy ve městě, kde jsem strávila celý život. Na bruslích jsem poprvé stála na zdejším univerzitním stadionu. A když krasobruslařský program Daltonu uznala Mezinárodní bruslařská unie, bylo jasné, na kterou školu půjdu.

Dnešek je oficiálně můj první den, kdy od té nehody znovu vkročím na led. Připadá mi, že už je to celá věčnost, co jsem vloni strávila šest týdnů v Hartfortské všeobecné nemocnici, a ve světě krasobruslení to vlastně taky věčnost je. Žíněnky, tělocvična, pilates, balet, plavání – dělala jsem, na co si vzpomenete. Jedna moje část ví, že všechna ta příprava na návrat na led je jen snahou ten návrat oddálit, ale já už prostě nemůžu dál utíkat. Než kluziště začalo být krutým a nemilosrdným místem, byl to můj domov – a já tam už příliš dlouho nebyla.

„To se moje tělo asi jen připravuje na dvě hodiny Lidiina řvaní,“ zlehčuju to.

„Hele, jestli na to někdo má, jsi to ty, Si. Jen si nedovedu představit, že po tom všem budeš zase pod takovým tlakem. Měla by ses taky trochu bavit. Tohle přece nemůže bejt pro uzdravování dobrý.“

„Už je to víc než rok. Jsem zdravá.“

Scarlett skepticky povytáhne obočí a já žuchnu zpátky na

polštář. K nohám se mi skutálí klubíčko žluté vlny se zapíchnutými pletacími jehlicemi.

„Fakt, cítím se dobře. Zase chci, aby to bylo jako dřív.“ Kdy jsem si mohla dělat, co jsem chtěla, aniž by mi v tom můj mozek bránil. Kdy jsem ještě neměla strach.

„To je dobře. Protože holky odnaproti se ptají, jestli chceme jet na párty autama s nima.“

Málem zaúpím. Chystá se nechvalně proslulá zahajovací párty univerzitního sesterstva Beta Fí. Bývalého Scarlettina sesterstva. Moje nejlepší kamarádka se svými kerkami a barevnými vlasy je ten poslední člověk, jakého byste v Daltonském panhelénském společenství čekali, ale přitom byla zatraceně skvělou sestrou. Vím to, protože když odešla, ostatní holky mi ještě dlouho posílaly zprávy a prosily mě, ať ji přemluvím k návratu.

Scarlett během semestru udělala několik online kurzů. Jinak vysedávala vedle mě v nemocničním pokoji, zatímco já jsem bezduše sledovala *The Weather Channel*. Některé dny jsem ji přemlouvala, ať už jde, ať se ode mě nenechá stahovat ke dnu, ale nikdy mě neposlechla. Ani když jsem jí ze vzteku řekla věci, kterých dodnes lituju. Scarlett mě nikdy neopustila. Byla se mnou, zaparkovaná před každou terapeutickou místností, před každým rehabilitačním centrem. A když mě pak vozila domů, mluvily jsme o tom, že se na čtvrtý ročník vrátíme do kampusu a budeme spolu bydlet na koleji. Zatím to pro mě znamená jen stropy flekaté od vlhkosti a společné sprchy, kde chytnete plíseň na nohou.

„Je to neonová párty a všdycky tam mají dokonalý drinky,“ přemlouvá mě už docela nepokrytě.

„Jen pokud mi půjčíš tu bílou sukni,“ svolím nakonec.

Scarlett se okamžitě rozzáří a její úsměv je nakažlivý. Je to asi poprvé, co se na mě dívá s opravdovou radostí, zpoza toho šedého závoje, co přikryl celý loňský rok. Takže tohle pro ni musím udělat.

„Půjčím, ale veřejně prohlašuju, že ty si klidně můžeš vzít tepláky se starým trikem a budeš pořád stejně sexy.“ Zhasne mi lampičku, u dveří se ještě zastaví a mrkne na mě.

Zasměju se, ale ten šlahoun úzkosti, co se mi plazí kolem krku, ten zastavit nedokáže.

x x x

„TOHLE KLUZIŠTĚ máš pod palcem,“ namlouvám si s pohledem upřeným do zpětného zrcátka.

Svírám volant tak křečovitě, až mi zbělejí klouby na ruku, a uvolnit je nedokáže ani dechové cvičení. Sedím v autě už půl hodiny a dívám se jako úchyl, jak ze stadionu odcházejí hokejisti. Konečně načerpám trochu energie z muziky, co mi hraje v autě, a než si to stihnu rozmyslet, pověsím si sportovní tašku na rameno a vystoupím ven.

Tak do toho, Sierra. Při pohledu na arénu mě zaplaví nostalgie temná jako těr. Polknu přes obří knedlík v krku, udělám váhavý krok dopředu a pak se o dva kroky vrátím. Jestli se na mě někdo dívá, musí si myslet, že jsem se pomátla. Vlastně to tak někdy připadá i mně.

S nohama přirostlýma k zemi se snažím bojovat se záplavou vzpomínek, co mě stahují zpátky do loňského roku. Je to ale marná snaha – stejně se vždycky vydrápou zpátky na povrch.

Pak dveře vrznou a otevrou se. Ten kluk, co z nich vychází, je tak velký, že je celé vyplní. Působí, jako by byl ztracený ve svém vlastním světě, ale když si mě všimne, podrží mi dveře otevřené. Je vysoký, urostlý, má široká ramena, určitě hokejista, soudě podle obří tašky na výstroj. Hnědé vlnité vlasy má rozčuchané, jako by si do nich stokrát zajel rukama. Je to přesně ten typ hokejisty z univerzitní sportovní asociace NCAA, jimiž se sociální síť jen hemží – samý fanouškovský účet a v záloze ještě teplá smlouva z NHL.

Když pomínu nervozitu, čekala jsem v autě hlavně proto, abych se vyhnula přesně takovému setkání, ale je to vlastně dobře, protože teď už dovnitř jít musím. Zašeptám si pár tichých ujištění a zjistím, že se na mě pořád dívá, jeho hnědé oči se snaží odezírat z mých rtů. Dívá se na mě, jako bych si mumlala zaklínadla.

„Jdeš dovnitř?“ zeptá se hlubokým, dunivým hlasem. Pootevře dveře trochu víc, jako bych měla potíže se sluchem. Při pohledu na modrou chodbu se mi rozbuší srdce jako tikající časovaná bomba. Je to tak silné, že mám chuť se schoulit do klubíčka. Panebože, to by byl trapas.

„Když ty dveře pustím, tak se zamknou,“ dodá trochu mírnějším tónem.

Zamrkám.

„A já nekoušu, jestli se bojíš mě.“ Rty se mu stočí do líného úsměvu. „Vážně.“

Říká to, jako by chtěl, abych zjistila, jestli mluví pravdu. Stará Sierra by pro toho floutka měla po ruce jízlivou poznámku, jenže já už dávno nejsem já. Jen proklouznu kolem něj a vejdu do arény.

„Dobře se bav,“ poznamená jakoby nic, ale jeho slova zůstanou viset ve vzduchu jako ozvěna.

Zamířím k šatnám, zašněruju si brusle, opřu se zády o skříňku a mumlám si další afirmace. Netrvá dlouho, než mě začnou znovu unášet vzpomínky.

Vzpomínky nasáklé krví, které si mě opět berou za rukojmí. Mámina tvář pruhovaná od slz a její zoufalé volání, znovu a znovu – „*Děvuška*.“

Trhnu sebou tak, že praštím hlavou do skříňky. Rázem mě zaplaví vlna chladného vzduchu a pach chloru. Zvednu oči a uvidím svou koučku Lidii Orlovovou. Tmavohnědé vlasy, vysoko klenutá obočí, rty stažené do tenké, znepokojené linky.

Krucí. Zase se to děje. Od dnešního rána jsem vyzkoušela všechny

relaxační techniky, co existují. Vědomý dech, počítání, techniky emoční svobody, pletení. S tím už to trochu přeháním – napletla jsem tolik šál, že by s nimi v klidu přežila zimu menší vesnice.

„Jestli je toho na tebe dneska moc, můžeme to zkusit za týden,“ řekne Lidia.

Její lítost je pro mě jako nůž vražený do břicha. Dívá se na mě tím stejným pitomým pohledem, jako se na mě po té nehodě dívají všichni. Jako by se ze mě stalo něco hrozně křehkého. Jako bych byla moc *slabá*, abych se stala zase tím, čím jsem bývala. Jenže mohlo to dopadnout jinak? Můžou se k vám lidi chovat jinak, když si na ledě rozrazíte hlavu a probodnete plíci po pádu na brusli svého partnera?

„Jsem připravená. Jen jsem dneska nemohla moc spát.“ Stejně jako kdykoli jindy, ale to jí neříkám. Nezvládla bych, kdyby nade mnou zlomil hůl další člověk.

„A co tohle?“ Lidia si zaťuká na čelo a dál si mě pátravě prohlíží. *Jako můj mozek? Ále, jeden velký podělaný chaos.* „Úplnej superpočítač,“ řeknu místo toho. Superpočítač, kterým někdo mrsknul o zem a rozbil ho na malé kousky. A ty rozsypal po celém Connecticutu, abych si je sama našla a poskládala znovu dohromady.

S těmi slovy si na brusle nasadím chrániče, zvednu se z lavičky, upravím si legíny a ucítím na kotníku důvěrně známou váhu řetízku. Nevím, proč ho pořád nosím, když mi ho koupil můj bývalý partner, ale je to takový můj amulet pro štěstí. Jen jednou jsem ho zapoměla na nočním stolku hotelu – ten den, kdy jsem upadla. Představte si to.

Led by se měl bát tebe. Za můj až agresivní přístup k dnešní hodině bruslení může pravděpodobně propranolol. Růžová pilulka, kterou jsem spolkla dnes ráno, je jediným důvodem, proč se mi ještě nepodlomily nohy; proč nemám hrudník jako ve svěráku a nehrouťím se. A ani se zhroutit nehodlám. Dneska ne.

Dokonce jsem zavolala do lékárny sportovní kliniky v kampusu a doplnila zásoby, protože mám léky užívat podle potřeby. A ta tady evidentně stále je. Jenže ať pilulku potřebuju sebevíc, pořád si uvědomuju, že je to jen berlička. Něco, co by moje staré já nikdy nepřijalo.

„Dělej jen to, s čím jsi v pohodě,“ poradí mi Lidia, jakmile stoupnu na led. O téhle ženské je známo, že je chladná jako ruská zima, ale dneska mě rozmazluje. *Ten led tě nekousne, Sierra, slyším doteď v hlavě Lidiin hlas z dřívějšíka. Při tomhle tempu tě Zamboni-ová převálcuje jako nic.*

Moje první kolečko je sebejisté, nebo to aspoň předstírám. Ale jakmile se pokusím o toeloop, všechno se zhroutlí. Dopad je roztržený a amatérský, ne jako u bývalé olympioničky. V dalším skoku se sotva odlepím od ledu – a z toho mizerného pokusu se mi jen ještě víc stáhne žaludek. Píchne mě v očích. *Hlavně nebrečet.*

Hodina uplyne jako v mlze, přičemž moje začátečnická práce nohou ze všeho nejvíc připomíná Bambiho na ledě, a já se celou dobu nutím k tomu, abych aspoň zadržela slzy frustrace. Můj první trénink po návratu, a všechny sliby, co jsem Lidii dala, začínají už teď brát zaslé.

K mému překvapení Lidia nevypadá naštvane. Ani trochu. „Je to dobrý začátek. Nic, co by nespravilo pár tréninků. Od té tvojí pauzy,“ to zní asi líp než *od té doby, co jsi málem umřela*, „jsem pracovala na pár sólových prog–“

„Ale já dělám dvojice.“ Dělán dvojice od doby, kdy jsem v šestnácti přestala dělat jednotlivce. To bylo před čtyřmi roky. A vrátit se k tomu nehodlám.

Lidia nakloní hlavu. „Nevěděla jsem, že máš nového partnera.“

Jo tohle, no jasně. S děsivými nehodami, co vám málem ukončí kariéru, je ta potíž, že pak s vámi už nikdo nechce jít do páru. Poté co mě můj bývalý partner Justin Petrov zahodil jako horkou

bramboru, dá se říct skoro doslova, jsem se pro krasobruslařskou komunitu stala vadným zbožím.

Když jsem přešla od jednotlivců ke sportovním dvojicím, vybrala jsem si Justina, protože byl sakra dobrý. Byl ochotný spojit se jen s někým, kdo mu ve všem vyhoví. Nikdy v životě jsem se kvůli nikomu neměnila, ale kvůli němu ano.

„Nemám,“ odpovím a Lidia se zamračí. „Ale hledám!“

Mé dosavadní online pátrání zatím odhalilo jen úchyly, co se mě snažili vylákat do svých sklepů, a pár bruslařů, co se se mnou chtěli vyspat, ale určitě ne se mnou spolupracovat. Věděla jsem, že krasobruslaři jsou pověřiví – a že já jsem teď něco jako zlá kletba.

„Pamatuješ na Champs Camp? Tam bylo plno bruslařů, co se mnou chtěli jít do dvojice. Nemůžeš zkontaktovat jejich trenéry?“ Champs Camp je prestižní letní kemp, určený pro nejlépe hodnocené seniorské krasobruslaře v zemi.

Lidia rychle zamrká. Dělá to, když má špatné zprávy. „Sierro, najít nového partnera takhle pozdě je prakticky nemožné. Nemůžeme se spoléhat na pár kluků, co jsi znala před šesti lety. Dalton vyžaduje, aby se bruslaři registrovali dlouho před prvním vystoupením, když se chtějí kvalifikovat na akce americké krasobruslařské federace USFS.“

„To samozřejmě vím. Hledám někoho i sama, ale potřebuju, abys mi pomohla,“ žadoním. „Přece to nevzdám. Navíc ho nepotřebujeme natrvalo. Když budu mít dost dobrý výsledky na kvalifikaci na Grand Prix, tak si na další rok můžeme najít někoho nového.“

„Grand Prix? Jak to proboha chceš dokázat?“ vykulí oči. „To se nedá stihnout! Sestavy, zvedačky, vzájemná chemie! Zdokonalit je zabere měsíce, někdy i roky. Tvůj partner musí mít stejný tréninkový plán! Tady přece nejde jen o tebe. Jde o vzájemnou důvěru, vzájemné porozumění pohybům druhého. Už jen vybudovat takové partnerství za tak krátkou dobu je skoro nemožné.“

„Přemýšlela jsem o tom celé měsíce, Lidie. V nemocnici, na fyzioterapii, na psychoterapii, v posilovně. Myslím, že bych tady ani nebyla, kdybych toho neměla plnou hlavu.“ Moje terapeutka doktorka Toorová říká, že nejlepší způsob, jak překonat překážku, je přeskočit ji. A přesně to jsem odhodlaná udělat.

„Ale teď bude trénink úplně jiný než dřív. Jsi si jistá, že jsi na to připravená?“

„Musím být,“ odpovím přeskakujícím hlasem. „Musím dokázat, že na to pořád mám. Prosím, Lidie.“ Sama sobě znám zoufale, ale přiměju Lidii k příkývnutí. V hrudi mi začne klíčit semínko pocitu vítězství. Tentokrát to zvládnu; konečně budu... dost dobrá.

„Ale jedině, že jsi to ty. U kohokoli jiného bych o tom ani nepřemýšlela,“ zavrtí hlavou, když se celá rozzářím. „A nesmíš být vybíravá –“

„Nebudu. Slibuju!“ vyhrknu. „Nebudeš litovat.“

„Já vím,“ odpoví. „A teď mi znova předved' tu sestavu. A tentokrát do toho dej trochu života.“

To malé vítězství mi muselo dodat energii, protože najednou mi led připadá aspoň o špetku míň děsivý. Moje pohyby pořád nestojí za nic a srdce mi pořád buší, jako by se to chystalo vzdát, ale možnost, že se dostanu do velkého finále a všem ukážu, že nejsem zlé prokletí, se mi najednou lákavě houpá před očima jako mrkev na provázku před zajícem.

3 | DYLAN

SOTVA PŘEKROČÍME PRÁH Beta Fí, postříkají nás dětský pistolkou naplněný barvou. Pod ultrafialovým světlem mi barvy září na džínách i bílým tričku. Hodím naštvanej pohled po Kianovi – nějak mi zapomněl říct, že jdeme na neonovou párty. Zato nikoho zvlášť nepřekvapí, když si Kian svoje tričko svlíkne a pobízí holky, ať ho klidně pocákají další barvou. Teď každé vidí jeho tetování a Kian si tu pozornost vysloveně užívá. Když s ním holky skončí, celej růžově a zeleně září. Pak přijdou za mnou a mně nezbyvá než si to tričko svlíknout taky. Vzápětí jsem celej pomalovanej.

Holky na sobě mají kraťounky bílý sukýnky a topy a jejich odhalená kůže je taky pokrytá barvama. Jednu si matně pamatuju z jiný oslavy, kde jsme spolu skončili v koupelně. Pomaluje mi ruce a položí si je rovnou na prsa. Horní díl jejich bikin tak ozdobí dva veliký otisky mých dlaní, ona mi na oplátku orazítkuje zadek džínů.

V kuchyni stojí řádka žele panáků, taky svítících. Na každým kroku mě jako včelí roj pronásleduje nával bezohledný lehkovážnosti. Žhavá potřeba kašlat na následky. A já přesně vím, odkud se ve mně dneska bere. Nemůže za to zpráva o mým kapitánství ani test na drogy. Důvodem je, že jsem otevřel tu obálku od rodičů.

Zjistil jsem totiž, že je to pozvánka na slavnostní obnovení jejich manželskýho slibu, který se má konat za pár měsíců. Z toho je jasný, že to už nějakou dobu plánovali. Můj táta dobře ví, že bych to mámě rozmlouval. Jen kdybych měl příležitost si s ní promluvit a sundat jí tu pásku, kterou jí on zase navlíknul přes oči. Takže lidi, o kterých jsem byl před pár měsícema přesvědčenej, že se konečně rozvedou, se místo toho budou brát. Zase. Kurva, neuvěřitelný.

Někdo křikne: „Na nás!“ a podá mi jeden drink, ale instinktivní reakce okamžitě to do sebe kopnout, ať je to cokoli, u mě nenastoupí, protože na druhý straně místnosti uvidím Vika Chopru. Pohled, jakým se na mě podívá, když se naše oči setkají, mi stáhne žaludek.

„Hned jsem zpátky,“ řeknu Kianovi, ten mě ale skoro neposlouchá, protože si s holkama z Beta Fí právě vyměňuje náramky přátelství.

„Něco novýho?“ zašeptám a táhnu Vika stranou do tmy. Má na tvářích nakreslený neonově zelený srdíčka a kolem krku růžovou svítící tyčinku.

Zavrtí hlavou. „Nic nenadělám, kámo. Maj to zabezpečený. Doufal jsem, že přijdeš, abych tě moh varovat.“

Jeho slova na mě účinkují jako jed.

„Výsledky jdou zítra do světa. Je mi to líto, D.“

Dolehne na mě skoro fyzická tíha toho, jak se mi bortí život. „Netrap se tím. Dík, žes to zkusil.“

Nikdy v životě jsem se nebál následků. Proč bych taky měl? Pro člověka, se kterým se chce každě v kampusu přátelit nebo bejt rovnou jako on, pravidla neplatí. Lidi přimhouří oko, vymýšlejí výmluvy, zametají vám cestičku. Ale teď mám pocit, že tohle mi tak lehce neprojde. Že se rýsuje pěkně průšvih.

Kruci, potřebuju na vzduch.

Někdo mě volá jménem, ale neohlídnu se. Místo toho vyjdu na chodbu. Mizet uprostřed mejdanů pro mě není nijak netypický. Jenže většinou je to proto, že mě někdo zatáhne do koupelny nebo do ložnice, takže se po pár hodinách objevím znovu, jen trochu rozcuchanej. Vyběhnu schody po dvou a otevřu první dveře, na který narazím. Ocitnu se v růžový ložnici, na posteli leží přehoz s motivem *Stmívání* a vedle stojí velká lávová lampa falického tvaru. Už se chystám za sebou zavřít dveře, když uslyším svoje jméno.

„Dylane! Bejby!“ Přivřenýma dveřma se dovnitř prosmýkne

holka, která mě pomalovala. Přitlačí mě zády na protější zeď a její rty mi bloudí po krku. Výš nedosáhne, i když má vysoký podpatky. „Doufala jsem, že přijdeš.“

„Jo?“ Snažím se v sobě nastartovat tuhle svou část. Tu, co umí holce šeptat sprostárny, zvednout ji jednou rukou do vzduchu a píchat ji u zdi, dokud toho nemá dost. Jenže já teď potřebuju pryč a to by ten Dylan, kterýho ona chce, nikdy neudělal. Jen nevím, jestli se mi s ním teď fakt chce rozloučit. „Pojď si dát něco k pití.“

„Anebo...“ Otevře růžovou plechovou krabičku s čerstvě ubalenými jointama. „Posledně se ti to líbilo.“

„Posledně?“

Zahihňá se. „Jo, tam na Yalu. Ty si to nepamatuješ?“

„Ale jo,“ zamumlám. Evidentně začalo jít všechno z kopce potom, co jsem tam potkal právě ji. Ta krabička, kterou mi mává pod nosem, je to poslední, co teď potřebuju. Odtáhnou ji od sebe a pomalu vycouvám.

Sejdu ze schodů a bez zastavení proběhnu celým domem. Když jsem konečně na chodbě, co vede ke dveřím ven, zastaví mě ruka Tylera Sampsona opřená o mou hrud.

„Copak? Copak? Kam letíš, kapitáne?“ zeptá se.

Já věděl, že mě ten blbej titul bude pronásledovat.

Sampson mi strčí do ruky pivo. „Napij se, chlape. Pár holek tamhle dělá body art.“

Kdykoli jindy bych byl pro všema deseti. Kruci, ještě včera bych byl pro všema deseti, jenže dneska mám pocit, že mi někdo vnucuje něco, o co nemám zájem.

„Já musím ven,“ řeknu mu a postavím pivo na stůl.

Sampson se podívá na hodinky. „Ještě není ani půlnoc. Co je s tebou?“

Než stihnu vymyslet nějakou nevalnou výmluvu, otevrou se vstupní dveře a já mám pocit, jako by se svět zastavil. Hudba

od Pink Floydů – je to *In the Flesh?* – jako by mi ztichla v uších a má naléhavá potřeba vypadnout se na krátkou chvíli vytratí.

Všechny hlavy v místnosti se otočí, když ta holka překročí práh domu a padne na ni světlo lampy nade dveřma. Kluci z basketbalového týmu najednou přestanou hrát ping-pong a nechají míček spadnout na zem. Kutálí se po dřevěný podlaze, až se zastaví u jejích bílých bot.

Její tvář je díky hedvábným černým vlasům, světlý pleť a rudým rtům nepřehlédnutelná. Bílá sukně jí obepíná křivky a přitahuje můj pohled, aby zabloudil na hladkou kůži opálených nohou. Pak se podívám výš a uvidím, že její smaragdové oči pronikají do mých. Je to neuvěřitelná kočka.

Teprve v tu chvíli v ní poznám tu holku, kterou jsem dneska potkal před stadionem, tu, co si šeptala něco pro sebe, když jsem jí držel dveře. V tu chvíli mi připadala tak... ztracená. Teď je žhavá jako láva.

Myslím, že jsem jí předtím něco řekl... něco o tom, že nekoušu. Ona si to zřejmě vybaví taky, protože uhne pohledem. Pak ji její rudovlasá kámoška odtáhne do vedlejší místnosti.

Problémy.

Kontrolka v mojí hlavě by pro mě normálně byla povelem, abych se vydal přesně tam, kde ta holka právě zmizela, ale dneska jsem hodnej kluk a nezlobím.

„Ale no tak. Teď to přece nezabališ. Tenhle pohled znám,“ ozve se Sampson a stoupne si mi do cesty.

Nevšímám si ho a nasměřuju si to ke dveřím, i když ho slyším, jak za mnou bučí. Ještě řeknu Kianovi, že odcházím, protože kdybych se mu takhle vypařil, měl bych to na talíři ještě kolik dní.

„Nééééé,“ kvílí Kian, „nechoď. Budem hrát opilou jengu!“

„Jen hrajte. Uvidíme se doma.“

Nato mě Kian obejmje a otře se o mě ulepeným, zapatlaným

břichem. Kdybych byl namol, bylo by mi to fuk, ale teď zoufale zatusím po sprše.

Když už to vypadá, že se mi podaří zdrhnout bez dalšího nechtěného setkání, zastaví mě ta holka s trávou seshora. Bejt známej je hrozně super, akorát se vám může občas stát, že vám lidi nedají pokoj, zrovna když chcete mít klid. Holka mi vyfoukne do obličeje kouř z marihuany a strčí mi jointa mezi rty. Alarm v mé hlavě zařve na poplach – přesně ten, kterej jsem se až doteď nikdy neobtěžoval poslouchat.

To je pro mě úplně nový a dost mě to sere.

Vytáhnu jointa z pusy, aniž bych si potáhl, a vrátím jí ho. Dívá se na mě, celá překvapená, že si to neužívám. Dokonce ani když si na jednu přesně vzpomenu, o koho jde: zavázaný oči, roubík a dlouhý kus provazu. I hezký vzpomínky mi rázem začínají hořknout.

Protáhnu se kolem lidí, co postávají na schodech před vchodem, a seběhnu dolů s očima upřenýma na boční branku. Ve spěchu do někoho vrazím a ani nezpomalím. Je konec srpna, vzduch je ještě teplej, a tak mi ani nevadí, že na pomalovaným těle nemám tričko.

„Hele, ty debile!“ křičí někdo za mnou. Neobtěžuju se ohlížet a zjišťovat, kterej chudák právě dostává sodu a za co.

Doufám, že branka není zamčená. Musel bych ten napůl shnilej plot přeskočit, abych tenhle večer konečně nechal za sebou. Jsem v půli trávníku poházenýho kelímkama, když mě za biceps popadne nějaká malá ruka a strhne mě zpátky.

„Hej! Mluvím s tebou.“ Její hlas je mírně chraplavej a až moc sebejistej na to, jak slabej byl její pokus mě zastavit.

Ohlídnu se a uvidím tmavý vlasy, zelený oči a rudý rty. *Problémy.* „Myslíš mě?“

Ta holka na mě zírání s rukama opřenýma v bok, jako by mě mohla klidně sejmout, kdyby chtěla. Jako by to byla ona, kdo tu měří metr devadesát pět.

„Právě jsi vrazil do mé kámošky a celou ji polil pitím,“ obviní mě.
„Kámošky?“ protáhnu a okatě se rozhlížím. „Ty patříš k lidem, co mají vymyšlený kamarády? Promiň, dneska nejsem tak opilej, abych předstíral, že jsou opravdoví.“

Na někoho, kdo si plánoval co nejrychlejc odejít, mě to začíná až moc bavit. Její vzteklý zelený oči zabloudí kolem, ale nenajdou pod schodama nikoho jinýho než několik popíjejících a jeden páreček nalepený na sebe nebezpečně blízko u ohniště.

„Tak jo,“ vzdychnu a zadívám se jako do prázdnýho místa vedle ní. „Čau, já se jmenuju...“

Moji ruku nataženou do prostoru odrazí dříve, než se její kámošce stihnu představit. „Já nejsem blázen. Vrazils do mé opravdový kámošky, tamhle.“

„A ne do té vymyšlený, co stojí vedle tebe? Přijde mi, že má žízeň. Měla bys jí dojít pro něco k pití.“

„Zdá se mi, že v bratrstvech se přestaly učit dobrý způsoby,“ odsekne.

Nakloním hlavu ke straně. „Jestli jsi se mnou chtěla mluvit, nemuselas hledat výmluvy. Jsi dost sexy.“ *Dost* je naprosto nedostaččný vyjádření... že se mi ale sakra líbí, jak jí po mým komentáři zajiskří v očích.

Soustřed' se. Byl jsi na odchodu.

Ušklíbne se. „Nechtěla jsem s tebou mluvit. Takových jako ty najdu uvnitř nejmíň deset.“

„Takových jako já? To ty běháš po trávníku, abys přitáhla mou pozornost!“

„Aby ses moh omluvit.“ Zastrčí si pramínek vlasů za ucho. „Ale na to máš zřejmě příliš velký ego.“

Když se otočí k odchodu, nemůžu si prostě pomoci. „Omlouvám se.“

Změří si mě skeptickým pohledem, sjede mě od hlavy k patě,

zastaví na mém pomalovaným bříše a lemu boxerek, kterej mi vykukuje z džínů. Z nějakýho důvodu ten prostor mezi náma nemůžu vystát, a tak jdu blíž, až se špičky mých bot dotknou těch jejích. Voní sladce, jako třešně.

„Jak jí to můžu vynahradit?“ zeptám se.

Nakloní hlavu. „Chceš jí to vynahradit?“

„Prahnu po tom.“

Přejede si jazykem po vnitřní straně tváře. „Myslím, že by to radši nechala tak, jak to je.“

Zamračím se. „A jak to je?“

„Jsi jí teď zavázanej,“ prohlásí. „Neškodí, když ti frajírek z hokejovýho týmu dluží laskavost. Myslím, že se mi to časem může hodit.“

„Tobě?“

„Jí,“ opraví se.

„Jasně.“ Můj úsměv se rozšiřuje do nebezpečných rozměrů. Ani mi nevadí, že mě nazvala frajírkem. „Tak mi dej vědět, až si to *kámoška* bude chtít vybrat.“

„Dám.“ Stojí na místě jako skála se založenýma rukama.

„Neměl bych znát aspoň tvoje jméno? Jsi teď koneckonců správkyně jednoho moc důležitýho dluhu,“ zavolám za ní, když už je v půli cesty zpátky na zápraží.

Neohlídne se, jen utrousí: „Když budeš mít štěstí, tak si ho vyberu.“

„A nechceš vědět, jak se jmenuju já?“

Tentokrát se podívá přes rameno. „Myslím, že Kretén docela sedí.“

Pak zmizí za posuvnýma skleněnýma dveřma. Usmívám se od ucha k uchu, když se konečně dostanu za nezamčenou branku, ale ten úsměv mě rázem přejde: moje auto je na příjezdový cestě zablokovaný ostatníma tak, že nemám šanci se odtud dostat.

Taková začátečnická chyba.

4 | SIERRA

JEDNO JE JISTÝ: daltonské mejdany mi nechyběly.

Kdybych toužila po tom, aby do mě vráželi opilí a nadržení vysokoškoláci, šla bych na párty nějakého bratrstva. Nemají snad být sesterstva o něco kultivovanější? Do Beta Fí tahle poučka zřejmě nedorazila, protože vzduch je nasycený marihuanovým kouřem a podlahy lepkavé alkoholem. Podle toho, kolik kolem sebe vidím zpocených těl, bych hádala, že dorazil celý Dalton.

A aby toho nebylo málo, nemůžu najít svou nejlepší kamarádku. Scarlett trvala na tom, že tenhle mejdan potřebuju – po tom propadáku na ledě s Lidií mnou lomcoval stud. Seděla jsem s plečením na gauči u nás na koleji, štrikovala, užírala se a poslouchala moderátora *The Weather Channelu* Dala Thundermana, dokud po mně Scarlett nehodila svou bílou sukni s příkazem: „Padej se připravit.“

Z nějakého bláhového popudu jsem se snažila zapadnout. Krátká sukýnka, stejně krátký top, červená rtěnka. Připadalo mi to jako šance objevit znovu samu sebe poté, co mě sport, který jsem celý život milovala, spolknul, sežvýkal a zase vyplivnul. Někdy mám dojem, že na tom ledě ležím v bezvědomí a v krvi doteď.

Nečekala jsem ale, že se vynoří tahle moje důležitá stránka. Moje boječtivé, umíněné a jízlivé já, které jsem v sobě už tak dávno pohřbila. Ale ten hokejista ho ze mě vytáhl, jako kdyby vzal za uvolněnou nitku, která k němu patří.

Nezpůsobil to jen pohled na jeho džíny proklatě nízko a na bílý lem boxerek Calvin Klein na zlatavé kůži ani na odlesky potu na jeho hrudi, které jsem zachytila v měsíčním světle. Spíš za to

mohly ty otisky rukou – barevné, rozmazané, vtisknuté do jeho kůže jako vzpomínka, jako by na něm chtěl každý zanechat nějakou stopu. Nebo už ji spíš zanechal.

Ale všechny tyhle myšlenky se rázem rozprskly ve chvíli, kdy otevřel pusou. Nebo když se uculil a objevil se mu ten drobný do líček. Tyhle typy dobře znám – vysocí, oblíbení kluci, kteří dobře vědí, že vypadají dobře, a ve volném čase klátí jednu holku za druhou. Scarlettin táta nás přesně před takovými vždycky varoval. Ale přestože rozumově vím, že tohle je poslední kluk, se kterým bych si něco začala, neubránila jsem se a rozbušilo se mi srdce, když si jeho jantarově hnědé oči prohlížely moje tělo.

„Si!“ Otočím se a objevím Scarlett u dřezu v čistém topu.

„Kde jsi sehnala prací prášek a čistý triko?“ Má na sobě krátké tílko, které odhaluje spletité tetování na jejích pažích a v kříži.

„Kdysi jsem tu bydlela, pamatuješ?“ odpoví mi. „Kam ses poděla? Myslela jsem, že jsi šla dovnitř za mnou.“

„No, ehm. Byla jsem...“ Scarlett nesnáší, když se kvůli ní do někoho pustím, jenže ona je přímo učebnicový typ člověka, co chce každého potěšit, a já nesnesu, když někdo využívá její dobrotu. Ve druhé třídě jí jeden kluk ukradl její oblíbené pero a zapřel to, a já jsem mu vyhrožovala, že ho zasypu červama, dokud se nepřiznal.

„Šla jsi seřvat toho kluka, co do mě vrazil, že jo?“

„Možná,“ připustím a ona povytáhne obočí. „Fajn, tak teda jo. Ale byl hrubej, arogantní a naprosto si to zasloužil. A kromě toho jsme teď ve výhodný pozici, jelikož je nám zavázanej.“

„No jistě.“ Scarlett důkladně vyždímá mokré tílko a strčí si ho do kabelky. Když mě chytí za rameno a táhne mě s sebou, znova ucítím tíhu pohledů. *Všichni vědí, kdo jsi.*

Když sebou stejně jako já takhle tvrdě fláknete na světoznámé sportovní události, přinese to jeden problém: vaše nehoda je mnohokrát nafilmovaná, vyvěšená na všech sociálních sítích

a zpravodajských stránkách, takže se na ni může podívat každý, kolikrát chce.

x x x

TAKŘKA SMRTELNÝ PÁD PŘI OLYMPIJSKÉ JÍZDĚ:
AMERICKÁ KRASOBRUSLAŘKA SI JÍM POSRALA CELÝ ŽIVOT

Fajn, titulek zněl trošku jinak, ale v mé hlavě vypadal asi nějak takhle. Dneska večer se na mě teda lidi dívají trochu jinak než obvykle, ale to se na takové párty dá čekat. Tady se souloží, bez závazků. Já jsem tyhle věci nikdy nedělala, ale někdy si přeju, abych to taky uměla.

Mrkne na mě blondák, co objímá kolem pasu holku.

„Myslím, že tě právě pozval do trojky,“ zašeptá mi Scarlett.

Osypu se. „No mám já to ale štěstí.“

Scarlett vytáhne z ledničky pod stolem drink a podá mi ho. Mou pozornost zaujme hlasitá rána – dřevěná věž jenga se právě rozsykala na zem a nějaký kluk zvedá ruce v opileckém hněvu. Ten mu ale dlouho nevydrží, za okamžik už se naklání k holce vedle a něco jí šeptá do ucha. Jeho pohled zbystří, a když se za ní loudá ke schodům, očima hladově hltá křivky jejího těla.

Ucítím nečekaný příval závisti. I když jsem většinu svého života makala a měla výsledky, mimo led jsem si nikdy nevěřila tolik, aby se na mě někdo díval *takhle*.

Možná je to proto, že mě nikdy moc nezajímalo, co si kluci myslí. Na střední škole jsem se jim sice líbila, ale Scarlett později zjistila, že se jen sázeli, kdo dokáže ulovit nejvíc sexy kočky z ročníku. Připadalo mi to nechutný, a tak jsem fázi teenage sexu přeskočila. První pusu jsem dostala v devatenácti a o panenství přišla ve dvaceti. Ani jedno nestálo za řeč. Chtěla jsem to mít za sebou, aby už

lidi nemohli říkat, že jsem se kvůli bruslení vzdala všeho ostatního, ačkoli jsem v hloubi duše věděla, že přesně tak to je.

A možná právě proto jsem si vždycky připadala tak jiná. Jako bych bez těch zkušeností, které se pro všechny kolem zdají být tak zásadní, prostě nesplňovala podmínky přijetí. Jako bych nebyla žádoucí a chtěná.

Dodnes, když si někdo prohlíží moje tělo, skoro zoufale toužím vědět, co si přitom myslí.

„Zachraň mě!“ Scarlett mě tahá za ruku, ale nestihne to a je nemilosrdně vtažena do hraní *beer pongu*. Prohraje na celé čáře. Ani ne za deset minut se ke mně přišourá o poznání opilejší. „To je ale pitomá hra... tendle pivní pong.“

Strčí mi do ruky kelímek s pivem. Vypiju ho a nechám se od ní dovést na provizorní taneční parket. Když začne hrát naše oblíbená písnička, užívám si tanec se svojí nejlepší kamarádkou a konečně uteču ze své hlavy. Aspoň na chvíli se uvolním. Nevadí mi ani ten opilý kluk, co vtrhne do mého osobního prostoru. Až když mi dá ruku na bok a zajede mi pod tričko, škusnu sebou a rychle si ho stáhnou zpátky.

Další problém spojený se skoro smrtelným zraněním je ten, že vám po něm zůstanou jizvy. S tou na hlavě, po impresivní zlomenině lebky, jsem počítala, ale ta na břicho mě překvapila. Památka po plíci proražené mým žebrem, které se zlomilo po pádu na brusli mého partnera Justina. Když jsem se v nemocnici poprvé sama sprchovala, zahlédla jsem svůj odraz v zrcadle. Jedna zubatá červená jizva vyrytá do břicha Justinovou bruslí a jedna díra od hrudního drénu. V tu chvíli mě plnou silou zasáhlo, čím jsem si právě prošla. Bylo to poprvé, co jsem uviděla něco tak trvalého, něco víc než vybledlé modřiny, něco tak *nepřijatelného*. Tehdy jsem se s pláčem zhroutila na podlahu koupelny, zlomená a celá roztřesená, a nebyla jsem k utišení, dokud nepřišla mamka a nevezla mě do náruče.

Ucítím, jak si mě přitahuje něčí měkká ruka, a vidím Scarlett, jak toho kluka probodává očima. I když u ní je i ten vzteklý pohled zdvořilý. Zasměju se tomu, ale pak mě Scarlett otočí a všechny hezké pocity rázem vyprchají, jako když praskne bublina.

Protože na druhé straně obýváku se do hudby houpe můj bývalý taneční partner Justin Petrov.

Justin, kterého jsem znala já, nepil a k marihuaně by se nikdy ani nepřiblížil. Neoblomně a přísně se udržoval ve špičkové kondici a teď si tu klidně tancuje se svou novou krasobruslařskou partnerkou Julií Romerovou. To by se mnou nikdy nedělal.

Julii znám už roky, ale hlavně z kluziště, osobně tolik ne. Je talentovaná, ale prostě ne dost na to, aby vyhrávala. Když jsem já bývala první, ona končila druhá. Vždycky mě vnímala jako rivalku, svým způsobem se na mě fixovala, jako bych byla jejím odrazem v zrcadle. Celou kariéru strávila tím, že mě kopírovala, snažila se mě dohnat a předstihnout. Když jsem po letech trápení odešla ze soutěží jednotlivců, myslela jsem, že dosáhne svého a bude šťastná. Ale to jí asi nestačilo – protože teď, s Justinem, má konečně reálnou šanci předstihnout mě i ve dvojicích.

Hrdlo se mi stáhne vzpomínkami na zradu a touhou po něčem, co mi tak strašně moc chybí. Pak se jeho oči jako dva ledové střepy zapíchnou do mých a já zapomenu dýchat.

„Hej, co se děje... Ach,“ vydechne Scarlett, „chceš, abych mu chrstla pití do ksichtu?“

„Nejdřív bych mu nejradši dala pěstí,“ zamumlám a klopýtám za Scarlett mezi zpocenými těly.

„Sierro,“ uslyším Justina, který nás právě dohonil. „Scarlett. Dlouho jsme se neviděli.“ Tenhle jeho úsměv dobře znám. Vždycky se tak usmíval na naše konkurenty, jen aby je pak se stejným úsměvem pomluvil těsně potom, co se otočili zády. Jestli existuje nějaká toxická kultura v krasobruslení, Justin je jejím zářným příkladem.

„Jo? A kdopak za to může?“ odsekne mu Scarlett, popadne mě za ruku a vleče mě pryč.

„Počkejte. Si, měli bysme si promluvit.“ Justin mě pevně chytí za rameno. Zastavím se a zírám na jeho pracku tak dlouho, dokud s ní neucukne, jako bych ho spálila. Kéž bych mohla.

„Ne, to byste rozhodně neměli,“ odpoví mu Scarlett.

„Ale –“

„Já ti nemám co říct.“ Moje slova ho zarazí a já odcházím za Scarlett. V krku mě pálí od zadržovaných slov, která mám už celé měsíce sto chutí na něj vychrlit.

V kuchyni začne Scarlett míchat drinky. „Budeš v pohodě?“

Podívá se na mě tak, že si začnu připadat křehká jako porcelán. Hrozně mě štve, že mě Scarlett vidí takhle. A ještě víc mě štve, že se tak cítím i já sama. Už je to víc než rok! Na tohle mám být připravená.

Bylo mi šestnáct, když jsme se s Justinem dali dohromady. Bylo to hned potom, co jsem získala zlato v jednotlivcích. Všichni kolem mě – moji rodiče, trenéři, národní tým USA – byli z mé výhry nadšení, ale mně ta medaile připadala jako oprátka. Dosáhla jsem vrcholu své sólové kariéry a pořád jsem si nepřipadala dost dobrá – *dostatečná*. Místo toho jsem měla pocit, jako bych narazila hlavou do betonového stropu. Pak se objevil Justin a já zase ožila. Když jsem nikdy nebyla dostatečná pro sebe, budu dostatečná aspoň pro něj.

„Jo, to zvládnou,“ odpovím jí a zkusím se usmát, ale nevím, jak moc jsem přesvědčivá. Pak na nás naštěstí zamává pár holek z Iona Housu a my se s nimi dáme do řeči. Hudba hraje nahlas, ale nepřehluší moje flashbacky. Rozhodně ne, dokud je jejich příčina ve stejné místnosti jako já.

Nedokážu zkrotit to pálení, co se mi šíří hrudníkem. „Scar, vím, že jsem hrozná a moc mě to mrzí, ale –“

„Jdeme,“ přeruší mě. „Hrajou tu hrozně a ani ty drinky nejsou moc dobrý.“

Když se jí chystám říct, ať tu kouká zůstat, že jí nechci kazit jediný večer, kdy má trochu času jít ven, nepustí mě ke slovu. Přivolá nám Uber a pak spolu mlčky čekáme na chodníku. Nedovolí mi se omlouvat, nedovolí mi ani zaplatit ten Uber a ani na vteřinu nepustí mou ruku ze svého neochvějného sevření.

5 | DYLAN

RÁNA POTÉ JSOU PEKELNÝ. A ještě horší jsou, když jsem vůbec nic nevypil, a stejně mi v hlavě pulzuje bolest. Za co jsem tak trestanej? Spoustě lidí člověk zařídí nejlepší noc jejich života, a vyslouží si tohle. S pocitem nespravedlnosti a nedocenění zvednu hlavu a uvidím, jak ranní sluníčko orazítkovalo dveře skříně stínem ve tvaru okna.

Vzpomínky na včerejší noc mám poněkud rozmazaný, ale jedna vyčnívá. Snad za to můžou ty pronikavý zelený oči, rudý rty nebo ta kraťoučká bílá sukýnka, pod níž vykukovala stehna, kterými bych se od ní nechal milerád udusit... A tahle holka pro mě byla překvapení. Když někoho na mejdanu polijete pitím, obvykle vás čeká posláním do prdele a vztyčenej prostředníček. Ne rozčilená krasobruslařka, která konstatuje, že jí dlužíte laskavost, a přitom vám nepoví ani to, jak se jmenuje.

Podívám se na mobil, kolik je hodin. Pořád je tak brzy, že bych dobrovolně nikdy nevstával, jenže opar kolem mé hlavy rázem rozptýlí teplo sálající z druhý půlky mojí postele.

Kdo to sakra je?

Hrabu se v děravý paměti a pátrám, koho jsem si mohl v noci přivést domů. *Je to ona?* V bříše mi zaplane oheň, ale zase rychle zhasne, protože pak si vzpomenu, že jsem svoje auto našel zablokovaný na příjezdový cestě, a tak jsem šel domů pěšky. Zbytek mízernýho večera jsem strávil sledováním něčeho jinýho než hokeje, pak jsem si objednal pizzu a matně si vzpomínám, že jsem se ptal poslíčka, jestli se se mnou nechce dívat na film. A on chtěl.

Panebože, snad to není ten poslíček?